

Em Và Anh Là Hai Thế Giới

Contents

Em Và Anh Là Hai Thế Giới	1
1. Chương 1: Thiên Thần	1
2. Chương 2: Đồ Biến Thái !!!	2
3. Chương 3: Cái Tên	3
4. Chương 4: Câu Chuyện Của Nga	4
5. Chương 5: Tôi Sẽ Giúp...	5
6. Chương 6: Tôi Là Kẻ Phạm Tội ?	5
7. Chương 7: Ta Là Kẻ Nguy Hiểm Nhất...	5
8. Chương 8: Thần Chết	7
9. Chương 9: Ký Ức Trở Về	7
10. Chương 10: Ký Ức Trở Về (2)	8
11. Chương 11: Cảm Xúc	9
12. Chương 12: Gặp Lại	10
13. Chương 13: Tâm Nguyên Cuối Cùng	10
14. Chương 14: Tạm Biệt Anh, Người Em Yêu	11
15. Chương 15: Hy Vọng	12
16. Chương 16: Được Ôm Em Lần Nữa	13
17. Chương 17: Chiến	13
18. Chương 18: Bền Nhau Ngắn Ngủi	14
19. Chương 19: Là Em !	16

Em Và Anh Là Hai Thế Giới

Giới thiệu

Tình cảm này tôi chưa từng cảm nhận được nó, tôi không chạm vào được. Nó giống như là nắng, mất đi thì tìm lại thấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-va-anh-la-hai-the-gioi>

1. Chương 1: Thiên Thần

Thế giới mà tôi sống không chỉ có con người...

Đôi mắt này không chỉ nhìn mà còn thấu những thực thể của một thế giới khác. Hàng ngày, hàng giờ, bất cứ nơi đâu tôi đều thấy họ. Những con người xuyên thấu, gương mặt, cử chỉ thậm chí biểu cảm gương mặt chẳng khác nào người tồn tại. Có lẽ họ đang sống và làm việc như chúng ta ở một thế giới song song, tôi nghĩ vậy. Từ lúc nào tôi có thể nhìn thấy họ, có lẽ như trên phim thường nói là lúc bạn chết hụt một lần. Tôi cũng vậy, tai nạn ô tô hai năm trước không làm tôi chết được nhưng cái giá của việc được thoát tử là

phải ở giữa hai thế giới. Con người tồn tại xấu hay tốt tôi muốn biết được cần phải có thời gian trải qua mà không thể đoán được. Nhưng họ thì khác, chỉ cần họ là quỷ dữ, có ý niệm xấu, đều thể hiện qua hình dáng màu sắc trên gương mặt. Nếu lần đầu thấy tôi phải khiếp sợ thì giờ đã quá quen rồi, đôi khi nghĩ vậy tốt hơn những con người đội lớp giả tạo.

23h50'

Tiếng mưa tí tách nhỏ giọt như những giọt cà phê. Đêm đã khuya đường phố dường như chỉ còn lại ánh đèn đường. Đối với người khác là như vậy nhưng với tôi giờ này họ đông vui nhất. Các nhân viên đều đã tan ca riêng ông chủ ngồi nhâm nhi ly capuchino. Qua khung kính tôi ngắm cảnh đêm như một thế giới khác, họ có thể xuyên qua vách tường để vào đây nhưng mỗi gia đình đều có cách riêng để không ai có thể vào, tôi cũng vậy nhưng điều đó là “bí mật”. Con mưa rào nhẹ dần chuyển mưa nặng hạt, họ biến đi đâu tôi không hề biết. Có điều tôi biết là ngay lúc này bên cạnh tôi chỉ cách tấm cửa kính có một thiên thần trắng trong suốt. Dưới ánh đèn mái hiên cô ấy như phát sáng trong chiếc váy trắng. Đôi mắt to hướng nhìn vào trong quán, tôi không khỏi hiếu kỳ nhìn vào thiên thần ấy và mình nhận ra không phải thiên thần mà là một trong số họ. Tôi thật bất cẩn, ánh nhìn vừa rồi bị phát hiện, một phút tôi cứng người vì quá gần với khuôn mặt ấy qua một lớp kính trong suốt cùng với một người trong suốt.

“Anh nhìn thấy tôi sao?” như mọi khi tôi vờ như không nghe không thấy. Tỏ ra vô sự nhấp cốc capuchino, rồi tiến thẳng vào phòng sau quầy bán. Sự mệt mỏi sau khi làm việc giúp tôi ngủ được vào mỗi đêm.

...

8h00'

Hôm nay thật yên tĩnh, một nơi trống rỗng bên ly cà phê đen hơi nghi ngút. Cái lạnh còn vương dù cho ánh mặt trời len qua tản mây. “Đóng cửa”, một tháng chỉ có ngày hôm nay tôi tự cho mình cái quyền nghỉ không mở quán. “cốc cốc”, đi thẳng ra cửa tôi nhìn ra ngoài không có ai ngoài cái vali của ai đó ngay trước hiên. “Chắc là trò đùa gì đây” tôi thăm nhủ, nhếch miệng và lắc đầu toan đi vào thì âm thanh ấy “cộc cộc...cộc” giữ lấy bước chân tôi. Trong một phút tôi đã không cử động được, chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Bảng “tuyển nhân viên” giờ lên ép vào cửa kính trước mặt tôi, nhìn vào đó làm tôi nhớ ra mình chưa tháo nó xuống. Điều làm tôi không cử động được là người cầm nó lên chính là cô ấy. Nhưng không hề xuyên thấu tóc không vàng hoe, không mặc váy trắng. Nhất thời chưa kiểm chứng được điều gì đang diễn ra, tôi đánh cược mở cửa.

“Dạ...! Quán còn tuyển nhân viên không anh?” cô gái hỏi ngay khi tôi vừa mở cửa. Giờ tôi chắc chắn đó là một con người, nhưng không...phía sau cô ấy là họ.

2. Chương 2: Đồ Biến Thái !!!

Việc một con người có ai đó ở một thế giới khác đi theo không có gì là lạ, họ có thể xấu hay tốt đối với người ấy. Nhưng nhìn cả hai chẳng khác gì nhau điều đó làm tôi tò mò, nếu là người khác chắc là đuổi cô ấy đi nhưng đó là tôi nên không hề mà thậm chí đón cả hai đến sống cùng.

“Em cảm ơn anh! Vì...cho em chỗ ở,bây giờ...thật sự...em không còn nơi nào để đi cả.” Cái giọng vừa cảm kích vừa ngậm ngùi làm tôi nghe thấy thương.

“Cô cẩn thận đó. Đừng tin người lạ như vậy,làm gì có ai giúp người khác dễ dàng như vậy chứ.”

Không một ai nghe thấy kể cả Nga, cô bé kéo vali đi về phía căn nhà của tôi ở sau quán. Lời cảnh báo của thiên thần không được ai chú ý. Thiên thần biểu môi, khoanh tay quay sang tiến lại gần nhìn “Anh là người tốt hay xấu đây?”,tôi vẫn đứng ở ngay quầy “Từ từ rồi cô sẽ biết thôi”. Cái nhìn nghi ngờ từ một tinh linh chỉ đáng sợ nách mình làm tôi bật cười một cái ra hơi “ha...”.

Tinh linh nhanh xua tay trước mặt tôi “Anh nhìn thấy tôi sao?”

“Ồ, dù cô hơi bé nhỏ nhưng tôi vẫn thấy” tay vẫn lau những chiếc tách xinh xinh.

“ Nếu đã như vậy thì...” câu nói dừng lại trên khóe môi mọng anh đào, rồi lặng lướt qua tôi.

“ Tên cô là gì vậy?”

“ Sao lại hỏi tên tôi?” nói là tinh linh thì thật đúng, mới thấy lướt qua giờ ngồi ngay trước mắt tôi.

“ Bây giờ chúng ta là người một nhà rồi. Ít ra cũng phải biết tên chứ. Tôi tên Thiên ”

“Tên...tên...u...” mắt tròn nhìn ngược lên trần nhà rồi cụp xuống “ không có...ai là người một nhà với anh hả? sao tôi phải nói tên cho người lạ chứ”. Cô ấy thều thào “ tôi và anh ở hai thế giới mà” tròng mắt dọa tôi, chắc là nghĩ tôi sợ lắm và rồi biến đi.

Nga đi ra phía trước quỳ mím môi, hơi cúi mặt, rồi nhìn tôi “Em...em...à...anh...có việc gì cần em phụ không ạ?”

“Bây giờ em sẽ học việc trước rồi ngày mai bắt đầu làm việc. Công việc chạy bàn không khó chỉ cần em để ý là được.”

...

Nga ít nói, rụt rè, có thể là chưa quen. Ban đêm ăn cơm rồi chui vào phòng đóng cửa. Tôi chỉ biết Nga 20 tuổi, gặp khó khăn và không còn nơi để đi, chỉ vậy thôi và cô bé không nói gì thêm. Người ta sẽ nghĩ tôi quá tin người khi cho một người lạ không quen biết vào sống trong nhà, nhưng tôi trước giờ là vậy đôi khi giác quan nào đó trong tôi cho phép mình tin vào một người mới gặp như Nga, tin rằng cô bé không phải là người xấu. Hơn nữa tôi còn muốn biết điều bí mật giữa Nga và angela.

Đêm đầu tiên, vừa tắm xong, người tôi bán nude trong phòng tắm. Đứng lau tóc trước gương tôi hoảng hốt vài giây.

“ A!...trời ơi...đá...áng...sợ...quá” tôi nhìn vào gương mặt đỏ chói như màu son môi với đôi mắt như gấu trúc của angela phản chiếu qua gương. Tuy có bìa hoàng vài giây nhưng câu nói vừa rồi là diễn cho cô ấy xem. Tôi từng thấy những thứ kinh hoàng hơn kia mà (không nhắc đến), không biết angela trước giờ có dọa người không mà nhìn chằm có tí kinh nghiệm nào hết.

“ Tôi...tôi...” tôi xoay người lại nhìn thẳng vào angela. “a!...sợ quá đi hà...”.

“ A!aaaaaaaaaaaa!...” angela nhảy cẫng lên, tay thì che mắt “ Đồ biến thái...đồ điên”.

3. Chương 3: Cái Tên

Thấy có vô lý không,khi cô ấy tự ý chui vào phòng tắm người khác. “ Aaaaaa! Thôi chết...cô thấy hết rồi sao”. Thì ra chiếc khăn tắm đã rơi lúc nào không biết.Cô nàng mắc cỡ hay sao mà chạy thật nhanh xuyên qua tường ra khỏi phòng tắm.

Đi ra phòng khách choàng thêm áo. Thấy cô ấy đang ngồi trên ghế sofa, tôi bước đến ngồi đối diện.

“ Anh...anh là đồ biến thái”. Chưa kịp cất lời mà đã bị chửi là biến thái. Tựa vào ghế, khoanh tay trước ngực “ Tự dưng chui vào phòng tắm người khác, rồi thấy những thứ bậy bạ, rồi chửi tôi là biến thái. Này angela! Cô có thấy mắc cười không hả?” tôi đáp lại câu chửi. “ Còn cái mặt đó là sao. Ha...ha...ha. giờ nhìn kĩ...ha...đúng là mắc cười thật.ha...ha...ha...” Tôi ôm bụng cười không nhịn được.

“ Anh thôi đi” cô nàng lúng túng ôm mặt. “Cười cái gì mà cười”

“Tại sao cô lại muốn dọa tôi zậy hả, angela. Tôi đâu làm gì cô đâu.”

“angela? Là tôi sao?” cái mặt cô ấy bây giờ bình thường lại rồi, nhưng nó ửng lên.

“Ừ, vì cô giống thiên thần mà...cái tên này hợp với cô lắm đó.”

“Anh...anh...” ánh mắt hơi long lanh, gò má ửng hồng và cô tan vào không khí. Angela trốn đi đâu rồi. Thật là, mình làm gì sai sao?

Ngày thứ hai. 7h, quán cà phê buổi sáng đông không còn chỗ trống.

Nga vừa bắt đầu làm việc nhưng cô bé học rất nhanh, thứ tự bàn, rồi các thức uống...vv. Qua đi cái giờ 7-8 là mọi việc thư thả hơn. Lúc bận tôi không để ý, giờ mới thấy angela ngồi một góc bên cái bàn riêng của tôi và gục đầu xuống bàn, tôi tự hỏi “ Họ cũng ngủ sao?”. Tôi tiến lại gần, kéo ghế, ngồi nhìn cô gái chỉ mình tôi thấy.

“ An...” chưa gọi hết câu.

“Anh Thiên! anh mau vào đây.” Hùng hét hoảng(một nhân viên pha chế coffe).

4. Chương 4: Câu Chuyện Của Nga

Không hiểu điều gì vừa diễn ra mà Nga ngất ra sàn.“ Nga! Nga!” Quỳnh đang đỡ lấy đầu cô bé. Không đủ thời gian giải thích, tôi vội bế cô bé ra xe đưa đi viện.

...

Bác sĩ nói con bé suy nghĩ nhiều, mất ngủ nên kiệt sức mà ngất, chỉ cần bồi bổ và làm cho đầu óc thư giãn là được. Điều gì khiến Nga suy nghĩ và trước đó Nga sống như thế nào mà đến kiệt sức. Cô bé mới 20 tuổi và đáng nhẽ là phải đang đi học, tôi rất muốn biết. Một tiếng sau.

“ em, đang ở đâu đây?anh” Nga nín tay tôi, mặt nhợt nhạt.

“em đang ở bệnh viện. Em thấy sao rồi?” tôi đỡ cô bé ngồi dậy.

“anh...mong em chia sẻ câu chuyện của mình cho anh nghe, được không?” tay mân mê gọt vỏ táo. Tôi không biết mới gặp hỏi vậy có ổn không “ thôi, em...” ý định rút lại lời nói vừa rồi bị chặn ngang.

“ em là trẻ mồ côi...” Nga bắt đầu kể.

Nga là trẻ mồ côi, được nhận nuôi năm 10 tuổi, sau khi học hết cấp ba thì cô bé nghỉ học và đi làm phụ giúp gia đình vì nhà khó khăn. Gia đình còn có một em trai (con ruột của cha mẹ) kém hơn hai tuổi. Nhà ở ngoại ô thành phố, cha làm công nhân, mẹ bán hàng rong. Hằng ngày cô bé phụ giúp mẹ, xem ra rất vất vả. Đến đây cô bé ấp úng, và tôi chưa biết tại sao con bé rời khỏi nhà, cũng không cố gắng hỏi.

Một chi tiết quan trọng là...

“ em, có một chị gái song sinh. Chúng em xa nhau khi em được nhận nuôi, và từ đó mất liên lạc. Trước kia em chưa đủ lớn, nhưng giờ em muốn đi tìm chị ấy”.

“ angela có phải cô chị đó không?”sự hoài nghi thoáng qua trong ý nghĩ, “ nếu như vậy thì...phải chăng...cô ấy đã chết?” tôi không dám nghĩ, “hy vọng là không phải?” rồi tự bác bỏ ý nghĩ đó.

“ em không muốn nghĩ đến, nhưng cứ có cảm giác không thể tả nổi. Và những ý nghĩ không hay làm em sợ...em sợ rằng...” sự nghẹn ngào dừng lại, nhìn ra cửa sổ “ không biết chị ấy sống tốt không, hy vọng là tốt hơn em” Nga cười nhẹ. Đường như có một sợi dây liên kết vô hình nào đó.

Từ lúc đến bệnh viện đã không thấy angela đâu, lại biến đi đâu mất khi mà nhẽ ra phải ở cạnh Nga mọi lúc.

5. Chương 5: Tôi Sẽ Giúp...

10h, quay về quán.

Nga nghỉ ngơi trong phòng, còn angela đâu nhỉ? Tôi loay hoay không nghĩ ra mình muốn làm gì.

Đường như đang tìm gì đó.

“ Cho tôi thứ gì đó có thể thư giãn đi” angela đây rồi.

“ cô muốn uống gì sao? Tôi nghĩ cô không thể, nghe một bài đi...” bài hát cất lên từ chiếc máy trong quầy, không hề có lời mà chỉ mang giai điệu nhẹ nhàng lan trong không gian, cái không gian với ít cái bàn, hoa, vài người bên ly nước (tùy loại), vài nhân viên, có tôi và cô ấy.

“ thiên thần sao có vẻ lo lắng vậy?” câu hỏi chỉ đủ cho hai chúng tôi nghe, như tôi đang tự kỉ.

“haiza...chuyện kinh khủng và đáng sợ lắm, anh có muốn nghe không” cô nằm dài trên bàn,thở dài.

“ chẳng có gì là kinh khủng đối với tôi đâu”

“Tôi cần anh giúp! chỉ có con người mới làm được việc này thôi” cô ngồi dậy, angela không trong suốt, bây giờ không khác gì tôi. Chỉ là không chạm vào được, không giống như những bộ phim.

“ok. tôi sẽ giúp... ” tôi không đắn đo.

6. Chương 6: Tôi Là Kẻ Phạm Tội ?

“ Nhưng với điều kiện là cô phải nói cho tôi biết những gì về cô, không được giấu tôi điều gì, được chứ?”

“Được, tôi sẽ nói cho anh biết, chuyện là vậy...”

Tóm tắt câu chuyện như sau.

Một ngày nọ, angela xuất hiện trên đời này mà không hiểu tại sao cô ấy chết,cũng không nhớ gì về bản thân. Cô đi lang thang, rồi tờ cáo thị bay vào mắt, cô vui mừng “ woa! Có người đang tìm mình.” Cô đem tờ giấy đến đồn cảnh sát ở âm phủ, hóa ra công an tìm cô, cô bị truy nã tội lừa đảo.

“ cô đi đâu thú thì sẽ được khoan hồng...” rồi gì gì đó, lời anh công an nói.

“ cái gì? Nhưng tôi đâu nhớ gì đâu, vậy anh nói cho tôi biết tôi là ai đi?” cô ngớ ra.

Anh công an loay hoay trên máy tính, lục tìm chả thấy cô đâu. Anh ta nhắc điện thoại gọi ai đó.

Một phút sau, một tên luật sư xuất hiện. Giải thích một hồi dài dòng, anh ta kết luận “ cô là tội phạm, nhưng vô danh không có trong sổ sinh tử”

Angela lại ngớ ra lần hai “ tôi là kẻ phạm tội?”

7. Chương 7: Ta Là Kẻ Nguy Hiểm Nhất...

Và anh ta bảo cô đi tìm lại kí ức, trong vòng 100 ngày để anh biện hộ cho cô và đầu mối anh chỉ chính là Nga.

Tới đây mọi suy đoán không lành của tôi gần đúng.

“ vậy bây giờ tôi phải giúp cô gì đây?”

“rầm...beng...” âm thanh đổ vỡ từ nhà tôi dội lại. “anh Thiên! Anh Thiên...” Quỳnh sợ hãi.

“chuyện gì vậy?” tôi hỏi

“anh mau vào trong xem...Nga...Nga...bị làm sao ak.” Hùng cũng mặt mày tái bạch. Tôi chạy vào, vừa vào cửa “boang!” “a...” một cái hộp chọi vào đầu tôi.

“á! Á!...đi đi, cút hết đi...” Nga đôi mắt đỏ ngầu, đảo qua đảo lại, quăng đồ đạc khắp nhà.

“Nga! Nga! dừng lại...dừng lại...” tôi ôm cô bé, cố gắng ngăn cản. Nhưng không hiểu sức đâu ra mà cô bé hất tôi ngã ra nền.

Mọi người đứng ngoài cửa cũng chạy lại cùng nhau giữ chặt Nga. Nhưng vô ích.

“ha ha ha! Con người, thật là vô dụng.” Hấn, khuôn mặt một nửa đen một nửa trắng (mặt nạ đen trắng), đứng chống cằm tựa vào cửa. Một con quỷ.

“huych...” Hấn ngã ra ngoài bởi một lực sáng trắng. Angela đã làm điều đó. Giây phút hấn ngã chính lúc ấy Nga bớt giãy dụa, khuôn mặt thất thần. Nhưng rồi con bé tiếp tục điên lên.

“ha Ha ha...người chẳng làm gì được ta đâu, cô nàng bé bỏng” hấn quay lại.

“người...người...hơ hơ” angela thở gấp, khụy xuống.

...

“anh thiên! Nga ngất rồi” Quỳnh kêu lên. Thì ra có một luồng khí màu đen vây quanh con bé, nhưng nó đã tan đi. Trong lúc quơ lung tung Nga chạm vào nó, chiếc vòng có viên pha lê máu(có khả năng trừ tà, xuất xứ từ Mông cổ).

“Quỳnh! Em mau đeo cái này vào cho Nga. Mọi người giúp đưa Nga vào phòng, giờ ổn rồi. Hùng! cậu ra ngoài xin lỗi khách rồi đóng cửa quán, hôm nay nghỉ. Quỳnh ở lại với Nga, còn mọi người về hết đi...” tôi căn dặn mọi người. Nói xong ai làm việc nấy rồi ra về.

“cho dù có chuyện gì thì em cũng đừng ra ngoài” bảo Quỳnh, rồi tôi quay sang đóng cửa phòng Nga.

...

Trong phòng khách chỉ còn tôi, angela và hấn.

“ồ! Hương vị ngọt của mật ong. Thơm lắm” hấn lại gần, cúi xuống nâng cằm cô ấy lên.

“đừng có đụng vào cô ấy” tôi lao đến, không quên cầm theo cái búa chống quỷ.

“người chẳng làm gì được ta đâu, con người vô dụng” cái búa chẳng có tác dụng gì với hấn. Hấn biến mất nhanh khỏi vị trí đang đứng rồi lại xuất hiện ngay sau lưng tôi.

“aaaa!” một lực đẩy mạnh đẩy tôi nhào vào tường, va đầu vào tường, chảy máu, cảm giác đau và lăn ra nền. “ưm...a...” tôi ôm đầu.

“anh sao rồi?” angela bò lại gần.

“cảm động quá nhỉ...ma và người. Ha ha ha ha” hấn đá mạnh vào bụng.

“á!...um...hơ hơ” cô ấy kiệt sức lăn trên sàn. Đầu tôi bắt đầu rơi vào trạng thái không kiểm soát. Thứ cuối cùng tôi nghe được là

“người...người...chẳng lẽ là...” giọng angela run run.

“ha ha ha. Phải, ta...chính là kẻ mà cô nghĩ đến.ha ha ha, Là kẻ nguy hiểm nhất...” hấn gào lên.

8. Chương 8: Thần Chết

Tôi lơ mơ mở mắt ra, hần đang bóp cổ angela nhắc cô ấy lên.

“rồi cô sẽ thuộc về tôi, mật ong, linh hồn cô rất ngọt...sao? cảm giác sắp là một phần của tôi thế nào hả? Hahaha” hần giữu cọt, từ từ mở miệng ra hút.

Angela dần nhạt đi. “hư...không...không...” trong vô vọng nước mắt cô trào lên.

Tôi không còn chút sức lực, chỉ có thể nằm đó dương mắt nhìn, dù chỉ mới gặp nhưng sao...cảm giác này...lạ. Nóng ran trên mí mắt...tôi đang khóc “khôngggggg!”

“keng keng keng...” tiếng chuông, một tiếng rất dài.

“aaaaaaa. Đầu ta...aaaa” hần thả cô ấy ra, tay ôm lấy hai tai xoay đầu ngoai ngoái, gào lên.

Người thứ tư xuất hiện, lại là sắc trắng, tóc trắng, lông mày trắng, vest trắng.

“um...a...thần chết” hần bắt ngờ.

Người đó cho hần một cước, hần nằm bất động. Chợt khói bùng lên, hần biến mất và không quên “ta sẽ quay lại”.

Anh ta lại gần angela, một tay xoa xoa ấn đường rồi nhắm mắt.

“dừng đừng vào cô ấy” tôi chỉ còn chút sức. Anh ta nhìn tôi, rồi bế cô ấy lên.

“anh không làm gì được đâu” và biến mất. Chưa bao giờ tôi cảm thấy bất lực như vậy,thật sự là tôi không làm được gì, bản thân miên man không nhận ra điều gì nữa.

9. Chương 9: Ký Ức Trở Về

Trại trẻ Hoa Hồng 12 năm trước,

“anh ơi! Cái vòng hoa này đẹp quá. Em đội nhìn như công chúa không anh.” Một cô bé khoảng 8 tuổi, đứng chừng một mét. Áo hồng phúng phính.

“ừ, em như công chúa vậy đó” Cậu bé cao gấp đôi cô bé, đứng phía ngoài hàng rào với đôi mắt cười.

“sau này lớn lên, em muốn làm vợ anh” cô bé ngược mắt nhìn.

Cậu nói trẻ con ấy làm cậu bật cười “Ừ! Ừ! Sau này lớn rồi làm vợ anh. Mà em gái em đâu rồi?”

“Nga ơi! Nga!” cô bé chạy vào trong, lát sau chạy ra cùng một cô bé mặc áo jin xanh, tóc ngắn. Cả hai vừa chạy vừa cười khúc khích về phía cậu bé.

“Đây! Là quà của hai em nè” cậu chìa hai cái hộp ra.

“ôi! Đẹp quá” cả hai đồng thanh.

“ngày mai anh đi rồi, nên...hai em ở đây ráng cố gắng học hành, mau lớn nha.” Cậu xoa xoa đầu hai đứa trẻ.

“anh! vậy khi nào anh quay lại?” bé áo hồng mặt phồng ra, mắt cụp xuống.

“anh cũng chưa biết, nhưng mà nhất định anh sẽ quay lại, anh hứa.” Cậu bé cong môi cười.

“anh hứa rồi đó...phải giữ lời á.” Bé áo hồng nhanh đưa tay ra và ngoắc tay với cậu bé “Ừ anh hứa”

“anh đi đâu vậy anh?” bé áo xanh thắc mắc.

“anh đi xa lắm...” cậu nhìn bầu trời.

Cậu bé ấy là tôi lúc 15 tuổi, khoảnh khắc mọi thứ ulla về trong cơn mê, làm tôi nhận ra mình đã đánh rơi điều gì đó.

10. Chương 10: Ký Ức Trở Về (2)

Hai năm trước, nước Pháp

Tóc vàng bay phất phơ, áo sơ mi đeo nơ đỏ mix với chân váy karo. Bộ đồng phục trường nhìn xinh xắn.

“anh có còn nhớ lời mình từng nói không?” môi mấp máy ốc kem vanilla, cô gái xoay sang hỏi.

“em muốn nói câu nào? Nhiều vậy sao mà anh nhớ” tôi, tựa người vào lang cang.

“thì câu 12 năm trước ấy. Cậu, sau này lớn lên làm vợ anh á.” Cô cười tủm tỉm nhìn về phía cảng.

“khi nào em lớn rồi mới tính câu nói đó. Bây giờ còn chưa 18 mà, vẫn là trẻ con” tôi lắc đầu cười khẩy cô ấy.

Nàng hất tóc bay vào gió, giậm chân “em lớn rồi chứ bộ” mà nũng nịu.

...

Sân bay

“lần này em về cùng bố mẹ, nhưng em muốn đi tìm em gái em nên chắc sẽ hơi lâu”

“anh! Nhất định phải đợi em quay lại đó, cho dù thế nào em cũng muốn đón sinh nhật 19 cùng anh ” cô ấy nhón chân và vòng tay qua cổ tôi.

“em mà không quay lại thì anh về Việt Nam tìm em” tay vòng qua eo, tôi ôm vốc dáng nhỏ nhắn ấy vào lòng mà thì thầm.

Và chúng tôi tạm biệt nhau.

...

“đoàng...doàng” tiếng sấm reo hồi ngoài khung cửa, ánh sáng chớp chồn như vũ trường trên bầu trời đêm. Paris dường như sắp bão.

“trời à. Chỉ vì một tấm tôn mà khiến 5 người thiệt mạng” nằm trườn trên sofa, lướt ipat thấy tin tức những cái chết lạ lùng ở Việt nam nhưng tôi không quan tâm lắm.

“sao hôm hôm nay nhỏ không gọi cho mình nhỉ. Gọi cũng không bắt máy” tôi nhìn chiếc iphone mà buồn chán.

“thiên! Thiên!...” chị hai thở hổn hển chạy vào phòng.

“cái gì mà chị chạy dữ vậy?” tôi đứng dậy, lấy cho chị cốc nước lọc.

“có...có chuyện rồi...Linh...Linh...” chị ấp úng, mắt dâng lên lệ.

“Linh...Linh sao hả chị?” dự cảm trong tôi thấy bất an.

“ĐOÀNGGGGG” một hồi sấm dài

“con bé...qua đời rồi” câu nói của chị hai còn mạnh hơn cả tiếng sấm kia, tim tôi như vỡ nát.

“không thể nào...không thể...” tôi phải về Việt Nam ngay lập tức, ý nghĩ trong tôi bộc phát hành động, chạy thẳng ra ô tô, cứ thế lao đi trong cơn bão. Tôi không chấp nhận và cũng không tin điều đó là sự thật, nhưng từng giọt, từng giọt nóng tuôn nơi khóe mắt. Mắt tôi nhòa đi như tấm gương xe trong cơn gió bão.

“ RẦM” chiếc xe đang bay cùng tôi đâm vỡ thành cầu lao xuống kênh. Thế là hết, nhưng Linh không thể nào...điều cuối trong đầu tôi hiện ra là cô ấy, mái tóc vàng làn da trắng, váy trắng phấp phồng đang gọi tôi.

...

Hiện tại

Cơn mộng mị phút chốc nhưng bao nhiêu thứ tôi đánh rơi xuốt hai năm qua lại ngập tràn lúc này.

11. Chương 11: Cảm Xúc

Ánh sáng trắng đến chói mắt, phải rồi, lại là trần bệnh viện. Người đầu tiên tôi thấy sau cơn mê là Linh...nhưng không chỉ là ảo tưởng, cô ấy đã không còn nữa. Nga đang lay lay tay tôi, cô bé khóc và cứ nói xin lỗi. Tôi đã tỉnh lại sau cơn vật vã với khoảng thời gian rơi vào quên lãng của chính bản thân mình.

“ sao em lại khóc?” nhìn sang Nga khóe mắt đỏ hoe, tôi yếu ớt.

“ em...em xin lỗi. Tại em...híc...um...mà anh bị như vậy” cô bé khóc nức.

“ em...muốn thú nhận một chuyện...em...” đưa chiếc hộp xanh ngọc ra trước mắt tôi, Nga nhìn tôi.

Thì ra cô bé đã biết từ đầu tôi là ai, là cậu bé năm đó. Cuộc gặp giữa chúng tôi không phải tình cờ. Điều nó muốn là được tôi nhớ ra, được tôi giúp tìm chị nó. Nhưng tôi cứ như một kẻ qua đường, không hề nhận ra cho tới hôm nay. Phải rồi, từ cái ngày rơi xuống cầu, hôn mê suốt một tháng dài, tôi đã tự cho mình cái quyền quên đi tất cả những gì về Nga và Linh. Tôi chỉ trầm mặc, ngồi im như hóa đá, mặc sức cho Nga tự nhận lỗi về mình.

“ không! Em không hề có lỗi, em cũng không phải là kẻ nói dối. Anh! mới chính là người đã không giữ lời hứa ấy” tôi ngẩng mặt nhìn con bé, bỗng chốc vỡ òa cái cảm giác đau thương khi biết người thân đã chẳng còn trên thế gian, Nga không biết gì, cứ đi tìm. Tôi ôm nó vào lòng, lòng bàn tay áp vào mái tóc đen mượt. “ anh...đã...tìm thấy...chị em rồi” giọng nói thốt ra từ cơ thể run lên của tôi. Nó nghẹn lại cổ họng, tôi không thể nói tiếp là “ Linh không còn nữa...” là một cú xóc lớn. Lòng ngực tôi như nổ tung, nén lại từng đợt sóng lệ trào dâng, chuyện như vừa xảy ra.

...

Cuộc đối thoại giữa chúng tôi kết thúc, tôi giao con bé cho chị hai của tôi chăm sóc, hẹn ba ngày sau tôi sẽ dẫn nó đi gặp Linh,lần này tôi sẽ không thất hứa như trước. Lúc này tôi chỉ muốn một mình, không cần ai bên cạnh. Người ta nói nước mắt đàn ông không nên rơi dễ dàng, dù hai năm đã trôi qua với sự gột lại nhưng giờ đây những thứ kỉ niệm, vui, hạnh phúc, bàng hoàng, tất cả cùng nhau nổ tung ra khỏi cái vỏ ấy, như ngập trong lòng ngực...tôi không thở nổi. Khóc không thể thành tiếng, nước mắt âm ỉ trong trái tim và trí óc.

Chợt nhận ra mình không thể ngồi ở đây mà dần xé. Phải đi tìm cô ấy, cô ấy nhất định sẽ quay lại. Định mệnh đã khiến ta gặp nhau một lần nữa, nhưng thật nghiệt ngã.

...

Một mình tôi ra khỏi bệnh viện, bắt taxi quay về nơi ấy.

12. Chương 12: Gặp Lại

Nơi ấy là nhà tôi, là nơi gặp lại người con gái tôi yêu nhưng lại là ở hai thế giới. Ông trời đùa dai quá, cho chúng tôi gặp nhau nhưng không nhận ra nhau.

...

7h

Đã hai ngày trôi qua, vẫn ngồi đây cái bàn của riêng tôi. Hai ngày đóng cửa chỉ ngồi đợi cô ấy một mình. Đi thôi, không đợi nữa, mình sẽ đến gặp cô ấy.

Đến rồi,

Đặt bó hồng xanh bên cạnh, tôi ngồi xuống.

“ em ở đây lâu vậy mà anh không đến thăm, anh...xin lỗi...” không ngăn được, ôm chầm lấy bìa mộ Linh.

“ hóa ra em nằm ở đây” cô ấy ở đây, ngay trước mặt tôi cả tâm hồn và thể xác nhưng làm hai phía.

“ angela!...không Linh” tôi đứng bật dậy.

“em...đã không biết rằng mình đã ở đây lâu đến vậy...” giọng lệ thấm ướt gò má ấy.

Tôi đưa tay chạm vào khóe mắt ấy muốn lau dòng nước mắt, nhưng làm sao đây, cánh tay chỉ đang trong không trung, chạm vào không khí, tôi không thể chạm vào em.

“ anh chỉ muốn ôm em lúc này” thâm tâm tôi phát ra lời.

“ đáng nhẽ chúng ta không nên gặp nhau như vậy, đáng nhẽ anh không nên nhớ ra...anh...anh quên em đi” cô ấy trách móc ông trời.

Ông trời tàn nhẫn với chúng tôi vậy sao, tại sao cướp cô ấy khỏi tay tôi, rồi mang cô ấy quay lại nhưng chỉ để tôi đứng nhìn.

“ cái gì cũng có lý do của nó, ông trời cũng không ngoại lệ” là hấn, tên trắng toát từ đầu đến chân, ngoài khuôn mặt điển trai, dáng bảnh bao, còn lại như ông già. Hấn biện minh cho ông trời. Vừa nói tay hấn vừa chạm nhẹ vào gò má Linh “ cô có khóc nữa cũng không thay đổi được gì đâu”.

“ tôi nghĩ là cô cần nhớ điều mình cần làm lúc này. Nếu đã nhớ lại thì hoàn thành tâm nguyện rồi đi theo tôi về tòa án.” Hấn chuyển giọng ra lệnh.

Hấn là ai? Lúc này tôi nhận ra cái bảng tên nhỏ ghi “ thần chết 47” phía ngực trái của hấn.

“ anh nói vậy là sao? Cô ấy đi tòa án làm gì?” tôi nhăn mặt, khó chịu.

“ anh không làm gì được đâu. Đây là chuyện của chúng tôi” hấn bước đến đứng chắn ngang tầm mắt tôi, che khuất cô ấy.

Tôi và hấn tranh cãi một hồi về việc tôi có thể làm gì cho Linh...

“ anh! Hãy giúp em” âm thanh nhẹ nhàng phát ra, cô ấy gọi tôi.

13. Chương 13: Tâm Nguyện Cuối Cùng

Tôi có thể giúp được gì đây? Cô ấy muốn tôi thực hiện tâm nguyện cuối cùng là đưa Nga về nhà gặp lại người thân. Đó thật là không cần phải nói vì tôi có một phần trách nhiệm. Ngày ấy vì lời hứa sẽ quay lại của tôi mà hai đứa trẻ ấy đã đợi, đợi thật lâu nhưng...tôi đã thất hứa, tôi không quay trở lại. Khi biết phải rời khỏi trại trẻ để được gia đình nước ngoài nhận nuôi thì...hai đứa trẻ đã bỏ trốn, rồi Nga lạc mất, Linh ở

lại khóc mãi...cho đến khi họ, cha mẹ ruột của chúng quay lại tìm và Linh được đưa đi qua Pháp, Nga thì tìm không thấy. Bởi lời hứa ấy mà số phận đã khác đi.

“sau khi hoàn thành tâm nguyện thì em...sẽ đi đâu?” chúng tôi đứng trên ngọn đồi gần đó. Tôi không thể không hỏi.

“ em sẽ...đến tòa án...cái lệnh truy nã ấy là nhầm lẫn, vì vậy xin giấy phép đầu thai chắc họ sẽ cấp cho em và...có cuộc đời mới” cô ấy quay mặt nhìn về nghĩa trang, giọng nói nhỏ dần.

“ còn anh thì sao? Anh...không có trong tâm nguyện của em sao?” thật sự tôi bị bỏ lại vậy sao?

“ anh! Em...không biết làm sao, nhưng...em không thể...không thể làm gì cho anh cả” giọng nói khản đi trong nước mắt.

“ Giờ...em...và anh...là ở hai thế giới, người...và ma...không thể nào ở bên nhau. Nên anh...anh...quên em đi” ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt bi thương.

Chúng tôi là hai kẻ chẳng bao giờ được trùng phùng. Tôi giữ ánh sáng trong đôi mắt cô ấy trong con người. Cứ thế tôi đến càng gần, gần hơn nữa, nhưng khuôn mặt tôi và cô ấy chỉ song song đối mặt mà không thể chạm vào. Một người và một linh hồn nhìn nhau thật lâu trên quả đồi.

...

Hôm nay tôi đưa Nga đi gặp Linh.

“ sao...chúng ta lại đến đây hả anh?” Nga do dự trước cánh cổng.

Tôi quay bước, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang toát mồ hôi. Nhìn vào mắt con bé “ Nga! Nghe anh nói này...có những thứ...em phải mạnh mẽ để đối mặt. Đi thôi!”. Và dắt nó đến trước mộ Linh.

Nga chỉ biết khóc, khóc tuôn ra, khóc nức nở đến khi nấc lên, khàn giọng và kiệt sức...không ai ở đây ngoài tôi và con bé. Tôi để cho nó khóc, cứ im lặng ngồi bên cạnh, hôm nay tôi không khóc nữa. Cô ấy đứng đó, ngay trước nắm mồ của bản thân, nhìn em gái gào khóc mà chỉ có thể đứng nhìn và gào theo tiếng khóc “ Nga ơi! Nga...” Linh chỉ muốn ôm Nga vào lòng sau bao năm xa cách...

Sau vài tiếng đồng hồ trước mộ Linh, Nga như trống rỗng, khuy xuống không chút sức đứng dậy. Tôi dìu con bé đi, đi thực hiện tâm nguyện cho cô ấy. Chúng tôi đến nhà Linh, dù đã báo trước, nhưng tình thế trong nhà mang tâm trạng vừa vui mừng vì tìm được con, vừa xót xa vì chị em chia cách. Linh chứng kiến tất cả...tôi lại thấy cô ấy khóc mà chẳng làm gì được. Chỉ dương mắt nhìn tên thần chết đó gạt từng giọt trên đôi mắt Linh.

14. Chương 14: Tạm Biệt Anh, Người Em Yêu

Sau khi hoàn thành tâm nguyện thì sao? Cô ấy sẽ biến mất ngay ư?

Sau khi để Nga lại cho gia đình, ba người chúng tôi à không tôi và họ dừng chân ở công viên gần đó, nơi ít người qua lại.

“ tôi muốn từ biệt...nên anh tránh đi được không?” Linh nhìn hẩn ánh mắt ám chỉ.

“ nếu từ biệt thì chưa cần đâu, đi tòa án về rồi cô muốn gặp bao nhiêu cũng được. Cần thời gian để tòa án điều tra hồ khẩu của cô, rồi xem cô có tội lỗi gì không, ăn ở có tốt không rồi họ mới cấp giấy cho cô đầu thai...nói chung hành chính ở dưới cũng rườm rà lắm.” Tên thần chết giải thích tường tận.

Nhưng cô ấy mím môi, liếc xéo hẩn, hai tay đẩy hẩn ra xa “ anh cứ đi trước đi, tôi sẽ theo sau ngay mà” “ được rồi, đừng giận” hẩn biến mất.

Cơn gió biển dịu mát ngang qua làm tan những giọt mồ hôi của cái oi bức ban trưa. Mát trên làn da ướt đầm, cái cảm giác chỉ con người mới cảm nhận được.

“ từ giờ...em sẽ không đến tìm anh nữa đâu. Anh hãy sống cho thật tốt, hãy...quên em đi và...tìm cho mình một tình yêu mới...” cô ấy kìm giọt nước mắt ứ trên mi chỉ cúi mặt không nhìn thẳng tôi.

“ vậy đó là tâm nguyện của em đối với anh sao?...nếu vậy thì...anh sẽ làm như những gì em muốn. ANH, sẽ sống thật tốt, quên em VÀ tìm cho mình một tình yêu mới...NHƯ EM ĐÃ NÓI” không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng gồng giọng khẳng định nhưng thật miễn cưỡng tôi cố gắng ngược mặt lên trời cho từng đợt sóng dâng trào lên khóe mắt.

“ tạm biệt anh, người em yêu” và rồi người tôi yêu tan vào không khí.

Gió tiếp tục lên, len lỏi qua tán lá, qua từng ngọn cỏ, một mình, không ai, tôi chỉ một mình

“aaaaaaaaaaaaa” hướng mặt về phía biển ngay bên cạnh công viên, trong tâm tư vỡ òa tiếng thét.

...

18h

Căn nhà thật tẻ nhạt, trống trải, nhưng như vậy cũng tốt để chẳng ai ngăn tôi say mấy ngày cho vơi đau khổ.

Chỉ mới uống nửa chai thứ hai thôi, mà đã khóc thành tiếng, mình thật yếu đuối, tình yêu ấy nhiều vậy sao?

“cộp cộp cộp...” tôi vẫn tỉnh táo để nghe thấy tiếng ai đó đang bước đến gần, là ai?

15. Chương 15: Hy Vọng

“chỉ ngồi đây uống cho say thì phỏng có ích gì?” một giọng ồm ồm, ông ta ngồi xuống.

“ không uống thì tôi làm được gì chứ?” tôi nhìn chai rượu mà tuyệt vọng.

“ nếu như có cách tái sinh người chết, thì cậu có muốn thử không?” lão già tóc đã hai màu, mặc bộ đồ công nhân giặt lấy chai rượu trên tay tôi và nốc một hơi hết sạch.

“ ông là ai? Sao ông biết...” tôi chưa hỏi hết điều mình muốn biết thì lão ta đã đứng dậy và đi ra cửa.

“ nếu muốn biết phải làm thế nào, thì ngày mai lúc 00h hãy đến trung tâm quảng trường và khi đó...” lão ra khỏi cửa và quăng lại câu nói lấp lửng với nụ người ma mị.

Tôi đứng dậy loạng choạng chạy theo toan giữ lão lại thì bóng lão đã khuất dần mấy ngọn đèn đường. Giờ mới nhận ra cánh cửa vẫn mở, tôi khóa cửa lại, không uống nữa. Loạng choạng bước vào phòng, vẫn chưa say. Nằm trên giường gác tay lên trán miên man với những gì lão ấy nói, có thật là tái sinh được không...suy nghĩ ấy chưa dừng lại nhưng hai mắt tôi nhắm nghiền như đang ngủ và bắt đầu mơ màng.

“anh! em chỉ muốn nhìn thấy anh...nhưng không muốn anh biết, nhìn anh thế này em xót lắm biết không...” giọng nói ấy truyền đến tai nhưng mắt quá nặng không mở ra nổi.

...

Sáng hôm sau,

Tôi đóng cửa đã được một tuần, tôi không có tâm trạng buồn bán nên quyết định trả lương cho mọi người rồi nghỉ luôn.

Ngồi đó, tôi vẫn không thôi suy nghĩ điều hôm qua lão nói “ tái sinh người chết...” một người chết lâu như vậy liệu có sống lại. Có người vừa mới chết sống lại thì có khả năng, nhưng đã hai năm rồi...thế mà lòng tôi vẫn không yên.

Hôm qua cô ấy đã đến, cái giọng nhẹ nhàng ầm ập ấy cùng tiếng gọi thân quen “anh!” không sai được chính là Linh. Cho dù biết có thể sẽ không có khả năng tái sinh cô ấy, nhưng tôi vẫn muốn thử, vẫn muốn

hy vọng cho dù có thể sẽ thất vọng nhưng vẫn muốn biết đó là cách gì. Vậy là quyết định tối nay đến điểm hẹn.

16. Chương 16: Được Ôm Em Lần Nữa

00h

Tôi đã ở đây, trung tâm quảng trường, nửa tiếng trước trời có đổ cơn mưa, nhưng giờ đã tạnh. Ánh sáng vàng mập mờ, cái bóng lom khom khuất trong tối rùng rùng bước ra, là lão ta. “huych” lão nằm sấp trên vũng nước.

“này! Ông sao vậy” tôi chạy lại lay lão, người lão như băng, đã không còn mạch, lão chết rồi sao? Mặt tôi biến sắc.

“ hừ...con người chung quy cũng chỉ đến vậy thôi” một điệu cười chế diễu, hắc ở đây, tên quỷ đen trắng.

“ hức...lão già này chẳng ngon gì hết, có mùi rượu nồng, loại rượu rẻ tiền” đưa tay vuốt mép hắc chê bai.

“ người đã làm ông ấy chết?” tôi lùi lại cách hắc chừng năm mét.

“ ta không có thời gian cho chuyện tầm phào. Tên kia! Lại đây” hắc ra lệnh, đưa tay lên toan kéo cổ tôi lại.

“...” tôi nhếch mép, không tác dụng gì, trước ngực là mặt dây chuyền pha lê máu, tôi tự tin mình an toàn.

Hắc lừa tôi ra đây mục đích là gì? Sao hắc phải tốn công như vậy? vẫn đứng đó xem hắc muốn gì.

Ánh mắt hắc xuyên qua người tôi như một luồng tia bắn tia khắp cơ thể, lạnh sống lưng, chột rung mình, tay chân nổi da gà. Hắc dừng bắn tia trước ngực tôi, phát hiện ra thứ màu đỏ đang phát sang sau lớp áo khoát sẫm tro.

“hừ...người nghĩ như vậy là đã thoát. Haha...ngu ngốc” hắc mở miệng khoái chí.

“ aaa” bụng đau thấu dạ dày, lão đâm mạnh. Lão sống dậy? không chỉ là cái xác đang di chuyển đến nện tôi. Quá bất ngờ nên bị một đòn, nhưng karate bao năm quả không uổng, tôi nhanh chóng hạ lão. Khoang, mục đích không phải đánh gục tôi. Bất giác nhớ ra thì...nó đã không còn trên người, viên pha lê trong tay lão.

“ ngu ngốc” hắc hạ giọng nhưng nâng tôi lên khỏi mặt đất, cơ thể này không nghe lời giờ chẳng có chút sức vùng vẫy.

“bần bần bần...” tiếng súng, là cảnh sát? Cảm nhận mình bay trên không trung.

Đầu hơi choáng, tôi đứng dậy xoay khớp cổ

“ anh! Anh có sao không” cô ấy chạy lại ôm lấy cổ tôi.

“em...” cô ấy ôm tôi, ôm tôi, cảm giác này bao lâu rồi. Tôi giữ chặt cô ấy, sợ rằng đây chỉ là mơ.

Bấy giờ Linh còn chưa nhận ra, tim tôi rạo rực, vừa vui vừa sợ. Lúc này chỉ muốn thời gian ngừng trôi lúc này, lúc tôi lại được ôm lấy em.

17. Chương 17: Chiến

Tựa như khung cảnh cánh đồng lavender tím ngút ngàn nơi chúng tôi từng hẹn hò, cả hai chìm vào cái hơi ấm chỉ con tim mới cảm nhận được, chỉ trí óc mới nghe thấy lời yêu thương sâu thẳm.

“ giờ này không phải lúc hai người ôm nhau đâu” gã thần chết trong tư thế chiến đấu làm gián đoạn sự lẩn mạng.

Phải rồi, chúng ta đang ở trong cuộc chiến. Cô ấy buông tôi ra, mồm há hốc đưa tay chạm vào mặt tôi, rồi tự chạm vào bản thân, chắc là giờ nhận ra có gì đó sai sai.

Đúng là có gì đó sai sai, tới lượt tôi há hốc mồm khi thấy mình đang nằm đó, mình đang đứng đây. À thì ra là vậy, thì ra tôi chẳng còn trong tôi và giờ như họ.

Quay lại cuộc chiến

“ ta có thù gì mà ngươi cứ muốn hại ta hết lần này đến lần khác hả?” Linh quát về phía hắn.

“ cô bé, cô còn hỏi ta sao? Hức...Thù gì? Ai khiến ta phải xuống đây, cô không biết thật sao?” hắn nhếch mép đảo mắt lên vầng trăng khuyết sau áng mây xám trôi ngang đây ma mị rồi hạ ánh nhìn bén hơn kiếm lên người con gái ấy.

Sự kiện cả hai cùng chết diễn ra nực cười, khi một người bị cướp và một tên cướp chết cùng một cách tức tưởi. Vì Linh đuổi theo dằng co cái tuổi sách vở với hắn mà cả hai rơi vào vùng quét của tầm tôn sắc nhọn. Cái chết đến nhanh quá, cô gái bay đi không nhớ gì, hắn thì bị bắt bởi cảnh sát địa phủ.

“ ngươi chết là vì ngươi tới số, chẳng thể đổ lỗi cho ai cả” gã thần chết hất mặt lên quăng cho hắn câu trả lời. “ hôm nay nhất định phải bắt ngươi về quy án” tiếng chuông reo lên “ keng keng...”.

“hahahahahahaha” hắn vươn tay vào không trung cười lớn, hình như hắn đã miễn dịch với tiếng chuông. Từ tay hắn, từ mọi ngõ ngách rất đông, chúng như đàn kiến nhân lên vô số trong vài giây. Những bản sao cực kỳ giống hắn bao vây quanh chúng tôi. Tương quan lực lượng thế này thì giỏi mấy cũng không ổn.

“bắn bắn bắn...” rút súng ra bắn rất chuẩn tiêu tan liền nhiều tên, thần chết này cũng thật lợi hại. Không muốn thua nên phải chiến thôi. Dùng vài chiêu hạ gục bọn chúng thật dễ dàng, lần đầu tôi đánh nhiều như vậy mà không có chút cảm giác mệt(linh hồn là vậy sao?), nhưng không biết hắn là ai trong số bọn bóng này. Tôi được làm vệ sĩ cùng đồng nghiệp thần chết bảo vệ Linh. Hình như là không cần thiết, vì tiểu thư Linh không hề yếu đuối.

Hắn vẫn len lỏi giữa dòng kiến, có một cánh tay đưa mạnh về phía cô ấy, chụp lấy cánh tay bỗng dưng hao hụt năng lượng, tôi cảm giác như tách làm hai phần. Cánh tay lấy đi một nửa linh hồn...

Còi hú âm ỹ, nhiều ô tô đến, một đội quân ập vào và cuộc chiến bắt đầu.

18. Chương 18: Bên Nhau Ngẩn Ngủ

Hắn trốn đi rồi và mang theo vật làm tin, cuộc hỗn loạn kết thúc phe cảnh sát địa phủ dẹp yên nhưng là thua vì hắn đã thoát. Họ gặp tên thần chết nói chuyện gì đó rồi nhanh chóng rút đi rất gọn và lẹ.

“ muốn lấy lại thì hãy đến đó, ta chờ các ngươi” câu nói của hắn trước khi mất dạng mang nghĩa gì? Chúng tôi cần lấy lại cái gì?

Tôi nhìn mình nằm trên nền đất lạnh mà chợt không cảm xúc, suy cho cùng chỉ là cái vỏ.

“ anh ấy chết rồi sao? Anh làm gì đi! Anh là thần mà” Linh lo lắng quay sang thần chết.

Gã đó không nói gì, bước lại gần cái xác, đưa tay lục lọi trong túi áo, tên này làm sao mà chạm vào được? Hằng là quyền năng của thần.

“ bíp” chiếc iphone được trả về túi áo sau một cuộc gọi, Linh và tôi nhìn hắn mà kinh ngạc. Đó là cuộc gọi đến bệnh viện, 5 phút sau một chiếc xe cứu thương đến đưa tôi đi. Cả ba đứng đó và dõi theo, chiếc xe vừa chuyển bánh cô ấy toan đi theo.

Không gian thay đổi chớp nhoáng, một ngôi biệt thự nguy nga khoảng sân rộng phía trước với nhiều hoa cỏ. Là đâu đây?

“ vào đi, chào mừng đến với biệt thự Thần chết 47” tên này sáng khoáy đẩy cánh cổng lớn, đưa chúng tôi vào trong.

Ngạc nhiên không giấu được trên mặt tôi, thần chết mà có cái biệt thự đẹp vậy sao? thật là tôi đang ở thế giới kia rồi. Có quá nhiều dấu hỏi. Tôi dừng lại vì không thấy cô ấy, ngoài đầu tìm thì thấy Linh đang chôn chân tại cổng, ánh mắt tức giận xen phần lo lắng.

“ lúc này mà còn đi chơi được” cô ấy quát.

“cô muốn cứu anh ta thì vào đây. Đứng đó phỏng có ích gì” tên này vẫn tiếp tục hướng vào trong.

Linh lừ mắt mắt một giây chân mới nhấc khỏi cửa. Nhìn cô ấy bướng bỉnh mà nhớ những kỉ niệm, kỉ niệm đẹp.

Bên ngoài là ngạc nhiên, bên trong là há hốc mồm, căn biệt thự này lộng lẫy, lấp lánh, phải nói sang chảnh vô cùng. Tên này mời chúng tôi ngồi, tôi mãi ngó nghiêng mà quên đi cô ấy. Cô ấy không có gì kinh ngạc, không tò mò gì, mà chỉ trầm tư ngồi trên ghế. Trên bàn là ba tách cà phê, chiếc tách trắng ngọc làm nổi bật làn nước màu đen sóng sánh bên trong. Họ vẫn giống như con người, vẫn có nhà ở, vẫn ăn uống sinh hoạt bình thường à? Tôi tự hỏi. Tôi bình tĩnh nhấp tách cà phê lên môi, thứ chất lỏng màu đen tràn vào vòm họng.

“ có ngon không?” tên thần chết chằm chệ trên ghế, trang phục có hơi khác, vẫn trắng nhưng không phải vest, nhấp môi tách cà phê.

Không có cảm nhận gì hết, không có mùi, không có vị, chẳng có chất lỏng nào trên đầu lưỡi. Cứ như trò chơi buôn bán của bọn trẻ con, tất cả chỉ là giả. Họ không thể có những cảm giác vật lý như con người.

“Đây là cuộc sống của chúng tôi, anh thấy thế nào?” tên đó đặt cốc xuống.

“ cũng thú vị đó” tôi nhìn thứ chất lỏng trong cốc, không biết nó là gì?

“anh! Đi với em” cô ấy nắm cổ tay tôi kéo dậy khỏi ghế.

“ cô muốn đi đâu?” tên thần chết vẫn ung dung. “nếu là đến bệnh viện thì không cần thiết đâu” rồi dùng ngón trỏ vẽ vào không trung kí tự gì đó theo hướng chiếc tivi màn hình cong hiệu LG. Thần chết mà giàu thật.

Hiện lên trên màn hình là một gã đang im lìm trên giường bệnh với ống thở và một nhân vật nữ nước mắt dàn dựa ngồi bên cạnh. Không phải phim Hàn quốc, gã đó là tôi, không ngờ lên tivi nhìn tôi cũng giống mấy anh nam chính còn nữ chính rõ là Nga lại đang khóc bên giường bệnh.

“haiza...” tôi thở dài, kéo tay Linh cùng ngồi xuống.

“ anh có chắc chắn là anh ấy sẽ không sao không?” ánh mắt lạnh lùng lần đầu tôi thấy, cô ấy truyền băng tuyết lên tên thần chết.

“ chẳng lẽ tôi không đáng tin đến vậy?” hắn đáp lại mà không nhìn vào Linh.

“ anh mà đáng tin thì tôi đâu ngồi đây” vẫn giữ sự lạnh giá lên tên đó.

Tôi thắc mắc hỏi Linh, nhưng cô ấy chỉ cười âm áp và không nói thêm gì về điều họ đang nói. Thôi tôi từ bỏ, đôi khi có những thứ không biết càng tốt.

Còn cái vụ lấy lại cái hồn thứ ba của tôi (ba hồn bảy vía)từ tay tên quỷ kia thì tên thần chết đã dự liệu, và có cả đội hình sự vào cuộc. Có lẽ cái hồn thứ ba đó là một con tin trong sào huyệt của hắn. Từ lâu hắn đã được Diêm Vương để mắt giờ bọn họ đã chuẩn bị hoàn tất chỉ là chờ cơ hội, và lúc này là cơ hội và vân vân. Loáng thoáng tên thần chết phổ biến như thế chứ tôi cũng không hiểu nhiều, chỉ biết một điều là mình sẽ sớm quay về với thế xác. Bỗng trong đầu tôi “ ở bên cô ấy thế này thật tốt”, ý niệm ấy cũng không tôi.

2h sáng

Thần chết biết tế nhị nên đã lánh đi, cho chúng tôi không gian riêng tư, tôi có ba tiếng đồng hồ bên em. Bàn tay đan vào nhau, chúng tôi đi dạo quanh một hồ sen khá lớn phía sau biệt thự. Thật là dương gian gà đang gáy còn âm gian lại như buổi xế chiều.

Linh cứ ử rử, tôi xiết chặt tay cô ấy mặc dù không cảm nhận được hơi ấm nhưng ánh mắt trao nhau đủ sưởi ấm. Bàn tay to lớn trơn trượt đôi gò má nuột nà, tôi chìm vào bể đen sâu thẳm sau hàng mi. Bờ môi đặt lên trán, rồi mũi, trượt dần đến cánh cửa với tường thành trắng muốt. Cánh môi không ngừng ôm vào buôn ra dồn dập làm môi em cử động. Đầu lưỡi dần dần tiến vào sâu hơn, em đã đáp lại sự nhung nhớ của tôi. Nụ hôn khơi lại bao cảm xúc, chợt cuốn mình vào cảm xúc mãnh liệt, bàn tay trượt từ suối tóc nặng vàng đặt lên vòng eo. Cô ấy nhón chân còn tôi cúi người, cả hai cuốn nhiệt hòa quyện vào nhau. Một vị mặn thấm vào vị giác. Là gì? Từ từ rời khỏi môi em và nhận ra sóng biển sâu thẳm từng đợt tràn qua hàng mi. Mắt cay theo, bất giác tay ôm cô ấy vào lòng ngực.

“...” cô ấy chỉ ôm chặt tôi, cố cho tiếng nấc không phát ra.

Dường như mây không còn bay, gió không còn thổi, tiếng côn trùng tắt đi. Tĩnh quá, trái tim cả hai đang mở cửa dần thành một.

19. Chương 19: Là Em !

Nhức đầu quá! Đầu mình sao nặng thế này. Muốn đưa tay lên xoa ấn đường, nhưng khoan...

Có cái gì đó ấm nóng, mềm mềm giữ lấy tay tôi. Ừ! Cái cơ thể nặng trĩu này muốn nhấc lên cũng chẳng nổi. Sao mình cứ có cảm giác như vừa đi đâu đó, vừa đánh nhau hay vật lộn với ai đó, mệt mỏi vô cùng, tay chân nhức nhối.

Chân mày nhíu lại, bờ mi nặng nề này từ từ hé lộ những tia sáng lọt vào con ngươi.

“ Anh Thiên! Anh Thiên!...cô y tá cô y tá...” một giọng nữ gọi tên tôi dường như mừng rỡ. Rồi âm thanh lảo nháo, tiếng người gọi tôi, tiếng bước chân vội vã...

Mở mắt ra, cảm giác hơi chói. Là đâu đây?

“ Thiên! Thiên!” khuôn mặt chị My (chị gái tôi) hiện rõ từ từ.

Thật mơ hồ, sao tôi lại nằm viện, sao tôi lại ở ngoài quảng trường vào lúc nửa đêm. Hoàn toàn tôi hoàn toàn không có một chút kí ức nào cả. Kể từ ngày đó tôi đã không nhìn thấy bất cứ thực thể nào không thuộc về thế giới này nữa.

Cho đến bây giờ, ba năm trôi qua tôi vẫn chưa thể lý giải được những giấc mơ lạ. Dường như kí ức lúc tôi gặp Nga đã bị thay đổi. Nhưng làm sao có thể? Ngắm lại mọi chuyện quá nhanh và kì lạ.

...

Trời hôm nay có nắng nhẹ, là ngày giỗ của Linh. Gia đình tôi cùng gia đình cô ấy đi viếng mộ. Sau đó mọi người ra về nhưng tôi nấn lại vì muốn ở bên thêm giây lát. Tôi vẫn hay ra đây nói cho cô ấy nghe về Nga, con bé đã trưởng thành bây giờ là nhà thiết kế đá quý nổi tiếng và có cả một người có thể ở bên chăm sóc dĩ nhiên không phải tôi mà là Quân, một người bạn của tôi.

Lần nào cũng vậy, vào ngày này tôi luôn có cảm giác cô ấy vẫn còn hiện diện trên thế gian này, rất gần, rất gần bên tôi.

“ em biết không? Anh quyết định không yêu ai thêm lần nữa. Chính vì thế anh...” sáo rỗng, những lời nói này thật sáo rỗng. Tôi không hiểu bản thân mình là vì sao hay đang chờ ai đó. Bước chân cứ lảo nháo.

“ Anh!”

Âm thanh này, cách gọi này...là ai...không lẽ...bước chân nghe ngày một rõ ngay sau tôi.

Ngay sau tôi, một cô gái trẻ đặt chậu hoa hồng ngay trước mộ Linh. Ánh mắt này...cô ấy nở nụ cười mà khóe mắt đỏ lên. Chạy lại ôm cổ tôi

“ Anh! Đừng sống mãi với quá khứ như thế, vẫn còn tương lai mà”

Cảm giác này...thân thuộc...mùi hương này...tôi quá bất ngờ vẫn còn đơ ra. Thì cô gái kia thủ thủ vào tai tôi điều mà tôi đã chờ đợi bấy lâu nay.

“ Anh! Là em đây!”

end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-va-anh-la-hai-the-gioi>